

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

ȘI NOI L-AM ÎNTÂLNIT PE HRISTOS LA FÂNTÂNA LUI IACOB, ADICĂ ÎN BISERICĂ

DUMINICA A 5-A DUPĂ PAȘTI
(a Samaritencei)

SF. AP. ANDRONIC ȘI SOȚIA SA,
IUNIA; SF. CUV. NECTARIE
ȘI TEOFAN

Ce șansă a avut această femeie!

Să vorbească despre viață cu Cel ce este Viața. Femeia aceasta a venit la fântână după apa pământescă, trecătoare, și s-a întâlnit cu Apa cea Vie, netrecătoare.

Iisus Hristos se descoperă înaintea femeii așa cum altădată S-a descoperit înaintea iudeilor ca fiind Pâinea Vieții, Pâinea care S-a pogorât din Cer. Cel ce va bea din Apa aceasta nu va înseta, ci va avea viață veșnică, după cum cel care va mânca Pâinea-Hristos nu va flămânzi și va avea viață veșnică.

Cât de minunat, elementele esențiale ale vieții, pâinea și apa, pot fi vii! Da, pentru că sunt asimilate lui Hristos; cel ce mănâncă și bea din Mine va trăi prin Mine. Evanghelistul Ioan ne spune: „Întru El era viață și viața era lumina oamenilor.” (Ioan 1, 4) Prin participarea și comuniunea cu Cel care este Viața, omul poate dobândi viața.

Împărtășirea din apa cea vie, așa cum reiese din convorbirea cu femeia samarineancă, care stătuse cu mai mulți bărbați, se realizează în orizontul sfințeniei.

Prin urmare, lumea este un dar făcut omului ca semn al iubirii lui Dumnezeu, iar Hristos este darul lui Dumnezeu așezat peste darul lumii făcut omului pentru ca lumea să aibă viață veșnică.

De aceea Hristos îi spune femeii: „Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel Ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El și ți-ar fi dat apă vie.” (Ioan 4, 10) Iisus Hristos depășește barierele mentale, religioase și culturale ale timpului Său și arată că taina Bisericii creștine va fi aceea de a aduna sub cupola ei toate neamurile.

Nu pot să nu-mi exprim bucuria regăsirii în această frumoasă zi, dedicată femeii samaritence. După două luni de slujire în absența credincioșilor, astăzi, când sunt cu dumneavoastră, trăiesc o bucurie care nu este din lumea aceasta.

Căci dumneavoastră sunteți viața noastră și viața Bisericii. Convorbirea Mântuitorului Hristos cu femeia samarineancă la fântâna lui Iacob din Sihar este o convorbire cu Viața despre viață și la acest dialog suntem chemați să fim parte.

Mesajul mărturisitor nu se adresează doar unui singur popor pentru că închinarea nu se va mai face la Ierusalim sau pe muntele Garizim, mărginit, ci dezmărginit, în duh și adevăr. De unde universalitatea mântuirii lui Hristos și a Bisericii Sale. Adică Hristos, Apa cea Vie și Pâinea Vieții, este dăruit tuturor celor care doresc să creadă și să-L iubească pe El din toate neamurile și din toate locurile pământesti.

Hristos a venit să ne facă din mărginiți, dezmărginiți, din trecători, veșnici și din pământesti, cerești și această taină se lucrează continuu, până la sfârșitul veacurilor, în Trupul Său, Biserica.

Femeia samarineancă reprezintă în gândirea Părinților Bisericii Biserica dintre neamuri. Evanghelia de azi ne arată că Femeia samarineancă, păcătoasă, s-a vindecat și a plecat mărturisind pe Hristos. Deci, slăbănogul de la Vitezda merge să-L vestească pe Hristos în templu, iar femeia samarineancă merge în cetate. Slăbănogul pentru a predica pe Hristos la evrei, iar femeia samarineancă la neamurile păgâne.

La fel ca și femeia samarineancă să mergem și noi în cetate și în lumea noastră și să mărturisim că am întâlnit pe Hristos la Fântâna lui Iacob, adică aici, în Biserică. Amin! ❖

Părintele Dinu

SFINȚII MARI ÎMPĂRAȚI ȘI ÎNTOCMAI CU APOSTOLII, CONSTANTIN ȘI MAMA SA, ELENA

În anul 326, împărăteasa Imperiului Roman, mama lui Constantin cel Mare, ajungea pe pământul Iudeii. Numele ei era Elena, iar destinațiile cele mai îndrăgite erau Ierusalimul și Locurile Sfinte. Sfânta Elena a fost primul pelerin creștin la Locurile Sfinte, deschizând drumul tuturor celor care îi vor urma.

De numele ei sunt legate cele mai importante biserici ale creștinătății: Biserica Nașterii Mântuitorului din Betleem, Biserica „Pater Noster” de pe Muntele Măslinilor - unde Iisus Hristos ne-a învățat rugăciunea „Tatăl Nostru”. I se atribuie construcția a cel puțin 18 biserici. Ea a restabilit Ierusalimul drept cel mai sfânt dintre orașe, căci cea mai prețioasă descoperire a ei este locul Sfântului Mormânt și al Golgotei.

Istoria ne spune că Helena Flavia Augusta de tânără era vestită pentru inteligența, delicatețea și frumusețea ei. Pe la anul 272 d.Hr., cucerește inima unui ofițer din garda romană, căruia îi va naște un fiu, pe Constantin, cel ce avea să devină cel mai puternic om din lume, căci va fi primul împărat creștin.

În timpul persecuțiilor creștine, în toiul nopților, Elena va primi lumina Sfintelor Scripturi, învățătura creștină. Se spune că pe la anul 317 s-ar fi botezat.

Domnia Sfântului Împărat Constantin cel Mare

După moartea în luptă a tatălui său, Constantin devine împărat în Occident. Dar visul său este de o mai largă anvergură, căci cuprinde Roma și un mare imperiu reunit.

Tetrarhia governa atunci Imperiul Roman, iar împăratul Maxențiu se dovedește un crud prigonitor al creștinilor și un tiran cu ceilalți supuși. Un edict de toleranță pentru creștini este dat de Galeriu la Sardica, la 30 aprilie 311, de comun acord cu Constantin și Liciniu,

aplicat însă doar parțial, din cauza morții neașteptate a lui Galeriu.

Sfatul lui Constantin nu-l îmblânzește pe Maxențiu, din contră, acesta vrea să se întoarcă cu război împotriva împăratului Constantin. Acesta, aflând intențiile lui Maxențiu, pornește el însuși războiul, cu lupta de la Podul Milvius. Pe malul opus, Maxențiu adunase deja o armată mai mare ca a sa.

În ziua premergătoare luptei cu Maxențiu din 28 octombrie 312, împăratul Constantin a văzut pe cer o cruce luminoasă și înscrisul „in hoc signo vinces” - prin acest semn vei învinge - apoi, în noaptea următoare, în vis îi apare Însuși Hristos, Ce-l îndeamnă să însemneze cu Sfânta Cruce toate steagurile de luptă ale oștirii sale. Constantin pune deci monograma lui Hristos pe steagurile numite „labarum”. Astfel, prin purtarea de grijă a Domnului nostru Iisus Hristos, Constantin îl învinge pe Maxențiu, intrând triumfător în Roma.

Mai apoi, din 324, Constantin rămâne singurul împărat al Imperiului Roman, până la moartea sa, în 22 mai 337.

Își păstrează titlul păgân de „pontifex maximus”, pentru a supraveghea și ține în frâu păgânismul, în interesul creștinismului însuși. Împăratul Constantin îi scutește pe clericii creștini de tribunalele civile, îngăduindu-le în același timp laicilor să-și supună conflictele arbitrajului episcopal; scutește Biserica de dări, înapoiindu-i tot ceea ce îi fusese confiscat și îi dă dreptul de a primi donații; acordă ajutor episcopilor,

sprijinindu-i în construirea lăcașurilor de cult și în întreținerea clerului; abrogă dispozițiile contrare spiritului creștinismului; restricționează luptele de gladiatori și trimiterea condamnaților la mine; ordonă îngreunarea divorțurilor, pedepsirea adulterului și a silurii, a violului; interzice aruncarea copiilor și vinderea lor, acordând ajutoare părinților săraci; ia măsuri de protejare și ajutorare a săracilor, orfanilor, văduvelor și bolnavilor.

Generalizarea repausului duminical în tot Imperiul Roman se face printr-o lege din 321, iar din anul 317 monedele vor fi inscripționate cu monograma creștină. Constantin zidește la Bizanț o cetate măreață, numind-o Constantinopol, și-și mută aici scaunul împărătesc, gest ce pune temelia Imperiului Roman de Răsărit, care a durat până la 29 mai 1453, când Constantinopolul cade, cucerit fiind de Mahomed al II-lea Cuceritorul.

Sinodul I Ecumenic de la Niceea (325)

Prin acesta se definesc adevărurile de credință și se asigură unitatea creștinismului, eradicându-se ereziile. Primul sinod după ieșirea din catacombe adună episcopi din toată lumea creștină. Iar împăratul îi respecta mult pe episcopi, considerându-se el însuși „episcopul din afară”: „Dumnezeu v-a chemat să fiți episcopi pentru tot ceea ce ține de treburile dinlăuntru ale Bisericii. Iar pentru cele din afară, m-a rânduit pe mine episcop”. Din punct de vedere religios, îi revine misiunea de a le face cunoscută Evanghelia lui Hristos păgânilor din Imperiu. Constantin s-a îngrijit și de creștinii aflați în Persia.

Indemnat de fericitul Teofil, episcopul Goției, care păstora la nordul Dunării (Dacia) și participase la Sinodul întâi de la Niceea, Sfântul Constantin a sprijinit creștinarea strămoșilor noștri, cerând goților cotropitori să nu împiedice răspândirea creștinismului. Totodată împăratul Constantin a recâștigat unele teritorii din sudul Munteniei, construind un pod la Sucidava (azi orașul Corabia) și ridicând acolo o cruce de piatră, ca semn al biruinței credinței celei noi asupra păgânismului.

Împăratul Constantin, stăpânind cât mai multe națiuni în imperiul său, aduce în mijlocul lor lumina Evangheliei și instaurează, încă din această lume, Împărăția lui Hristos. De aceea, împăratului Constantin și mamei sale, Elena, li s-a acordat titlul de „întocmai cu Apostolii”. ❖

DIN NOU ÎN COMUNIUNE ÎN BISERICĂ

Ne întorcem azi,
în Duminica Samaritencei, în biserică.
Prima slujbă duminicală, după două luni
de carantină, în care noi, credincioșii,
avem voie să intrăm în curte,
să intrăm în biserică. În care AVEM VOIE
să primim Apa cea vie doar prin cuvânt.
Nu și prin Euharistie. Iar noi,
redacția ziarului duminical
„Cuvântul care zidește”,
avem ocazia azi
să vă spunem personal
„HRISTOS A ÎNVIAT!”,
să vă privim în ochi
și să vă înmănăm ziarul.

Să mulțumim lui Dumnezeu înainte toate că ne regăsim cu bine, sănătoși trupește, în sfânta biserică.

Moment de bucurie. Moment de regăsire. A bisericii pe care am văzut-o doar pe sticlă. Frumoasă, maiestuoasă. Ca o invitație de comuniune spre lumea îngerească nevăzută. Ne-au așteptat aici, cumiți, sfinții de pe zidurile sfântului lăcaș, din icoane și din raclele atât de dragi nouă. Cu siguranță descoperim în colțul ochilor lor o lacrimă. Sus, îngerii au păzit liniștea, marea liniște care a cuprins biserica în răstimpul în care nu s-au făcut slujbe. Nevăzut, Hristos S-a întrupat pe masa Sfântului Altar, a propovăduit Vestea cea bună a Împărăției Cerurilor, a pățimit, a fost răstignit și a înviat în fiecare Sfântă Liturghie. Ca de două mii de ani încoace. Dar noi, trupul Său, trupul Bisericii Sale, nu am mai fost aici. Decât ... virtual. Iar când preoții au ieșit cu potirul și au zis „Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste, apropiați-vă!” n-am fost aici să-L primim pe Hristos! Eram, precum apostolii după răstignirea Domnului, în case, după uși ferecate. Cuprinși de frică și de deznădejde.

Și iarăși, nu am fost la sărbătoarea cea mare a creștinătății, Sfintele Paști! Ne-am mulțumit doar să primim Sfânta Lumină și să luăm Sfintele Paști. Abia dacă am cântat Hristos a Înviat! Abia dacă a avut cine să ne răspunde. Aici însă, la biserică, preoții au ieșit cu lumina din Sfântul Altar și n-au avut cui să ÎMPARTĂ Lumina și vestea „Hristos a Înviat!” La orice slujbă a Învierii este părtaş întreg universul, de aceea se și face afară, sub cerul înstelat. Dar anul acesta noi n-am avut voie să luăm parte.

Ne întorcem azi aici, după o perioadă în care ne-am rugat în casele noastre. Ne-am rugat mai mult ca de obicei, poate mai mulți împreună, la aceeași oră. Ne-am rugat cu lacrimile pe obraz, sperând ca totul să treacă mai repede și să ne întorcem, sănătoși, sufletește și trupește, la viața noastră dinainte, la biserica noastră. Multe lucruri ne-au lipsit. Comuniunea cu oamenii, soarele, mișcarea, libertatea noastră. Dar mai ales Biserica. Am suportat totul cu gândul de a nu face rău celorlalți, nouă, Bisericii. Am făcut ascultare. Mai mult de autorități.

Și am mai suportat ceva. O permanentă punere la zid a credincioșilor. De către

atei și seculariști, de către presă, de către anumiți intelectuali, de către tot felul de autorități, de la cele medicale și până la cele politice. Și iarăși... am făcut ascultare. Să nu tulburăm, să nu greșim, să nu fim contravenienți sau mai rău, infractori, cu dosar penal.

Am căutat mult în aceste zile cuvânt cu putere multă. Să ne întărim duhovnicește, să ne lămurim sufletește. Să vedem dacă stăruința noastră este bună, dacă și căutarea noastră este legitimă. Nu întotdeauna am găsit răspunsul de care aveam atâta nevoie. Nu întotdeauna am găsit fermitate și curaj. Nu întotdeauna am înțeles de ce se întâmplă un lucru sau altul. Dar preoții noștri au fost alături de noi toți. Atât cât au putut. Cu curaj, cu nădejde, cu speranță că la cârma lumii și a Bisericii este Tatăl. Căci credința înseamnă încredere în Dumnezeu nevăzut, proniator, Cel care ne-a spus în multe feluri „Nu te teme, turmă mică!” și „Îndrăzniți, Eu am cucerit lumea!” Iar ei, preoții, ne-au repetat mereu aceste cuvinte.

Din păcate nu întotdeauna li s-a permis să fie alături de noi. Unii dintre noi ne-am dus la mormânt pe cei dragi cu slujbe și rânduieli trunchiate, fără cei

aproiați lângă cel care a plecat. Nu mai vorbesc că-n această perioadă mormintele alor noștri au fost părăsite, deși oficial nici un cimitir nu a fost închis!

Vă amintesc toate aceste lucruri triste și dumneavoastră și mie nu pentru că îmi doresc să întrețin un sentiment de tristețe, de vină, ci pentru că această perioadă pe care am trăit-o și pe care o trăim în continuare are în ea multe învățăminte și multe atenționări. Nu o lăsați să treacă pe lângă dumneavoastră, nu o ferecați în trecut. Bucurați-vă din plin de tot și de toate, cu bucurie nouă, adâncă și restauratoare, dar nu UITAȚI nici o clipă din ceea ce ați trăit, reevaluați tot, ascultați, informați-vă și găsiți sensul și direcția a tot ce se întâmplă în Biserică și în lume!

Bucurați-vă de slujbele de la biserică, spovediți-vă și împărtășiți-vă cu sfatul și binecuvântarea preotului duhovnic. Poate ați învățat că nu mai avem alte timpuri. Al nostru este doar prezentul. Azi. De restul nu mai suntem siguri. Azi sunt cu Dumnezeu, azi mă rog, azi merg la biserică, azi îmi plâng și mărturisesc păcatele, azi mă împărtășesc, azi postesc. Acum mă pregătesc duhovnicește pentru lumea de aici și de dincolo. Acum îmi duc copiii la biserică și-i înarmez cu armele credinței.

Restul este în mâna lui Dumnezeu. Și am aflat în această perioadă cât suntem de fragili, cât de ușor viața noastră poate fi radical transformată, medical, social, economic. Siguranța noastră financiară, profesională, socială se poate face țandări peste noapte. La propriu. În nimeni și nimic din lumea aceasta nu poți să te bazezi sau să te încrezi. Și atunci trebuie să învățăm să fim puternici, să fim înțelepți și prevăzători, să fim de stâncă în credința noastră. Dezlipiți-vă de sirenele acestei lumi care pot fi orice:

rețelele media, formatorii de opinie, specialiști de tot felul, semenii noștri puțin informați. Gândiți mai mult cu mintea și intuiția dumneavoastră și nu lăsați pe nimeni să vă facă programul, softul. Sfătuțiți-vă, informați-vă, comunicați cu oameni vii, adevărați, nepierzând comuniunea cu cei apropiați. Veți învăța mai multe, veți descoperi ce nu vedeți în media. Și ascultați mai mult. Dincolo de cuvinte și gesturi, ca să aflați și ce nu vi se spune.

Bucurați-vă de tot ce primiți înapoi. Natură, soare, libertate. Iar azi să ne bucurăm de biserică și preoții noștri, de slujbe și de cântarea psalmilor noștri. Să ne bucurăm de întâlnirea cu ceilalți enoriași. Să ne veselim de toate cele care s-au înnoit în biserică noastră, de lucrările care s-au făcut la așezământul social și la gardul bisericii, de noile covoare din biserică, de frumusețea sfântului locaș.

Și mai ales să prețuim mai mult viața Bisericii: slujbele, rugăciunile, cântările și în special Sfintele Taine. Vreau să cred că acum ați înțeles că fiecare șoaptă, gând, trăire sau suflare pe care o avem în biserică, mai ales în timpul slujbelor, sunt numai pentru Dumnezeu. Că nu mai avem vreme să pierdem o secundă din timpul liturgic al bisericii. Avem multe de recuperat, avem multe de împlinit, dar

și mai multe de pregătit. Comoara noastră este aici, în Biserică, și dobândind-o pe aceasta, orice în viața noastră se rânduiește și prinde rădăcini altfel.

Să le mulțumim preoților noștri care au fost la datorie în toată această perioadă! Au avut mult de lucru. Și ei au fost în linia întâi, nu numai medicii. Și ei au luptat cu multe. Și ei au fost lipsiți de mijloace. Au fost alături de noi când lângă ei nu era mai nimeni. Omenește vorbind. Au îndrumat, au îmbărbătat, au șters lacrimi, au împlinit lipsuri materiale, au dăruit zâmbete și speranță de sus. Și mai ales n-au avut timp să se plângă. Pentru că ei trebuie să tămăduiască suflete, să dea speranțe, să insufle credință. Și asta au făcut. I-am simțit cu Hristos în suflete, având mereu o vorbă bună și înțeleaptă când teama, nedumerirea, tristețea sau chiar durerea ne-au dat târcoale în această vreme.

Și nu uitați că avem nevoie mai mult ca oricând de ei, preoții, și de Biserică. Aici este spitalul nostru, aici ne tămăduim sufletește și creștem duhovnicește. Căci fără suflete sănătoase, ancorate sus, mult dincolo de turla bisericii, nu vom putea fii vii și sănătoși, în această lume care puțin îi pasă sau deloc de noi.

Hristos a Înviaț!

Și iarăși: Bucurați-vă! ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 17-24 MAI 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 17.05.	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a după Paști (a Samaritencei) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 20.05.	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere în cinstea Sfinților Mari Împărați și întocmai cu Apostolii Constantin și mama sa, Elena
Joi 21.05.	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Sfinții Mari Împărați și întocmai cu Apostolii Constantin și mama sa, Elena Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 22.05.	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 23.05	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 24.05.	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a după Paști (Vindecarea orbului din naștere) - Utrenia, Sf. Liturghie